

Evanjelium podľa Jána, kap. 16, 24 – 33

Proste zo srdca a vášmu srdcu bude dané, aby sa vaša radosť naplnila. To všetko som vám hovoril v obrazoch. No prichádza hodina, keď vám už nebudem hovoriť v obrazoch, ale v jasnom slove budem zvestovať o Otcovi. V ten deň budete prosiť v zjednotení so mnou, a už nemám prosiť ja Otca za vás; ved' On sám, Otec, vás miluje, pretože ste vy mňa milovali a našli v srdci istotu, že som ja vyšiel od Boha. Vyšiel som od Otca a prišiel som na tento svet. Teraz zase opúšťam svet a vraciam sa k Otcovi.

Vtedy povedali jeho učeníci: Hľa, teraz hovoríš slovo, jasné nášmu srdcu, a už nehovoríš v obrazoch. Vieme teraz, že všetko je zjavné pred tebou, a nepotrebuješ, aby sa niekto teba pýtal. Preto vyznáva naše srdce, že Ty si vyšiel od Boha.

Ježiš im odpovedal: Cítite teraz vo svojom srdci moju silu? Hľa, prichádza hodina a už prišla, že sa rozpráchnete každý do svojho vlastného, a mňa zanecháte samého. Ale nie som sám, ved' Otec je pri mne. Všetky tie slová som hovoril ku vám, aby ste našli vo mne mier. Svet na vás ťažko dolieha, ale nech dôveruje vaše srdce: ja som premohol svet.

Milí priatelia,

Kristovo Nanebovstúpenie. Kde je nebo, do ktorého vstúpil? Vstúpil, alebo dokonca zmizol snáď v niektorom vzdialenom svete? Ved' modrá obloha nad nami, ktorú vidíme očami, je vzdialená, a slnko v nej je nedostupné. Aj nočná obloha je ďaleko. Síce je krásne to, ako sa na ňom ligocú hviezdy, a máme radosť z ich harmónie, ale ich večné zákony sa nám zdajú nedosiahnuteľné. Obloha sa nám javí s'aby obraz sveta plného krásy a harmónie, ale jeho pravá podstata nám spočiatku zostáva skrytá. Vystúpil Kristus do tohto neba?

Áká iná je Zem: blízka a plná života. Tu sa niečo deje. Tu môžeme sami zasiahnúť, hocičo tvoriť a pretvárať Zem podľa zákonov, ktoré sme spoznali. Ale máme skúsenosť, že všetko to, čo sme v pozemskom svete stvorili, je pomimuteľné a že ľudská sebeckosť dielo často znetvorí, takže z toho máme iba obmedzenú radosť a spokojnosť. Činne-tr-

piaci osud Zeme, ako povedal Goethe. Nebolo by potrebné vniest' do pozemského sveta odraz hviezd, odraz ich krásy a harmónie?

Medzi nebom a Zemou existuje oblasť, ktorá je opäť úplne iná: oblaky. Je to oblasť, ktorá sa nám spočiatku javí ako dosť chaotická, oblasť nepredvídateľnosti a svojvôle. Raz dáva zemi životodarnú silu prostredníctvom teplého vzduchu a úrodného dažďa, inokedy ničí pozemský život v búrkach, krupobití alebo suchu. Mraky vznikajú tak, že teplý a vlhký vzduch stúpa nahor až do výšok, kde sa dotýka sféry síce chladnej, ale kryštalickej jasnosti. Tam sa vlhkosť zráža ako snehové kryštály – snehové kryštály, ktoré sú nádherné, harmonické a čisté ako hviezdy. Spočiatku klesajú pomaly, ale po tom, čo sa stále viac spájajú so vodnými kvapkami, padajú čoraz rýchlejšie, až sa nakoniec stanú výdatným dažďom – alebo práve krupobitím. Kryštálové výšky vracajú zemi to, čo poslala nahor, aj keď v premenenej podobe.

To, čo nám oblaky ukazujú v obraze, môžeme urobiť vnútorne. Slová modlitby, nesené teplom srdca a preniknuté životom duše, môžeme vysielat' nahor až do tej sféry, kde sa naša modlitba dotýka krištáľovej jasnosti nebeského sveta, a odkiaľ sa nám v premenenej podobe navracia ako oplodňujúca sila . Nebesami oplodnená modlitba sa stáva požehnaním, takým požehnaním, v ktorom žije sila Kristova. Slová naplnené vášňou a klamstvom sa tiež vracajú z výšok, ale vracajú sa ako ničivá sila. O to viac je potrebné pestovať slovo modlitby alebo ho dokonca posilňovať v spoločenstve. Napĺňa sa to tým, že to, čo sme zažili v evanjeliu, posielame v obetovaní nahor, aby sa premenilo v kryštálových výšinách a aby sme sa s ním potom znovu spojili v prijímaní. Tak prinesieme jasnosť a harmóniu hviezd na Zem. Žehnajúca sila Kristova, prisľúbená pri Nanebovstúpení, začína pôsobiť na Zemi. A nemusíme Krista hľadať v ďalekom svete, ale je prítomný v požehnaní, skrz ktoré sa k nám vracia naša modlitba.

Áno, staň sa tak.

Frank Peschel